

KAPITOLA 1

ŽIVOT MU BYL DÁN během bouře, kdy do něj uhořel zvláštní blesk, který oživoval, nikoli pářil, a tak se za noci plně násilí zrodil Deukalión.

Bedlamská symfonie¹ jeho sklíčených výkřiků, triumfální zvolání jeho stvořitele, hučení, bzučení a praskání tajemného stroje se odrážely od kamenných zdí laboratoře uvnitř starého větrného mlýna.

Když poprvé procitl na tomto světě, byl Deukalión připoután ke stolu – první náznak skutečnosti, že byl stvořen jako otrok.

Na rozdíl od Boha Viktor Frankenstein neviděl žádný smysl v tom, dávat svým stvořením svobodnou vůli. Jako všichni utopisté i on upřednostňoval poslušnost před samostatným myšlením.

Ta noc, nyní už víc než dvě stě let vzdálená, přinesla šílenství a násilí, které bylo pro následující roky Deukaliónova života příznačné. Zoufalství podněcovalo zuřivost. Když měl záchvat zuřivosti, zabíjel. Nelítostně. O mnoho desetiletí později se naučil sebekontrolu. Bolest a osamělost ho naučily lítosti, od níž se poté dopracoval k soucitu. Našel si cestu k naději.

¹ *Bedlam – film z roku 1946 s Borisem Karloffem v hlavní roli; výraz „bedlamská symfonie“ označuje zmučené výkřiky rozléhající se v bedlamské léčebně pro duševně choré; Karloff zároveň ztvárnil Frankensteinovo monstrum v nejslavnějším filmovém zpracování tohoto klasického příběhu; pozn. překl.*

A přesto ho během některých nocí samovolně přepadne hněv. A ten hněv bez jakéhokoli rozumového důvodu přeroste v zuřivost, tak silnou, až se zdá, že ztratil veškerou rozvážnost a opatrnost.

Té noci v New Orleansu krácel Deukalión jednou uličkou na kraji Francouzské čtvrti a měl chuť vraždit. Jediné, co oživovalo šedé, modré a černé stíny, byla karmínová barva jeho myšlenek.

Vzduch byl teplý, vlhký, plný tlumeného jazzu, který zdi slavných klubů nedokázaly zcela pojmout.

Na veřejnosti zůstával ve stínech a vyhledával postranní uličky, neboť jeho působivá velikost budila pozornost. Stejně jako jeho tvář.

Ze tmy vedle jedné popelnice vystoupil vrásčitý, rumem nasáklý černochoch. „Mír v Kristu, bratře.“

Přestože to podle uvítání nevypadalo na lupiče, který by ho chtěl okrást, Deukalión se za hlasem otočil s nadějí, že cizinec bude mít nůž nebo pistoli. I v zuřivosti potřeboval k násilí nějaký motiv.

Ten žebrák ale nemával ničím nebezpečnějším než nastavenou špinavou dlaní. Ukrutně mu páchlo z úst. „Jen jeden dolar, prosím.“

„Za jeden dolar toho moc nepořídíš,“ řekl Deukalión.

„Buďte požeňnán, jestli jste štedrý, já ale žádám jen jeden dolar.“

Deukalión vzdoroval touze popadnout napřáženou ruku a ulomit ji v zápěstí, jako by to byla suchá větev. Místo toho se otočil a neohlédl se, ani když ho ten žebrák proklínal.

Když míjel vchod do kuchyně jedné restaurace, otevřely se dveře. Ven vyšli dva Hispánci v bílých kalhotách a tričku a jeden

z nich nabízel tomu druhému z otevřené krabičky cigaretu. Už od začátku na Deukalióna dopadalo světlo z lampy nad dveřmi a z druhé lampy přímo na protější straně uličky.

Při pohledu na něj oba muži ztuhli. Půlka jeho tváře vypadala normálně, skoro pohledně, druhou však zdobilo propracované tetování.

Ten vzor vytvořil a nanasl jeden tibetský mnich zručný v práci s jehlami. Deukaliónovi dodával ohnivého a skoro démonického vzhledu.

Tetování sloužilo jako maska, jež měla odvést pozornost pozorovatele od toho, aby si uvědomil, jak porušený je povrch pod ním; bylo to zranění, které mu v dávné minulosti způsobil jeho stvořitel.

Deukalión byl ve dvojitém světle lamp vidět dost na to, aby si ti dva muži mohli všimnout zjizvení kůže pod tetováním, ne-li si ho přímo prohlédnout. Spíš než se strachem k němu přistupovali s posvátnou úctou, neboť se možná stali svědky zjevení.

Ze světla přešel do stínu, z téhle uličky do jiné a jeho vztek se změnil v zuřivost.

Obrovské ruce se mu třásly v křečích, jako by měl potřebu skrýt. Zaťal je a strčil do kapes kabátu.

I za takové letní noci, v nasládlém vzduchu bažin nosil dlouhý černý baloňák. Horko ani třeskatá zima mu nevadily. Stejně jako bolest nebo strach.

Když zrychlil krok, široký plášť za ním vlál. Mít kápi, mohl by se vydávat za samotnou Smrt.

Možná že ho vražedné nutkání prostupuje až do morku kostí. Jeho svaly jsou svaly mnoha zločinců, jejichž těla byla ukradena z vězeňského hřbitova bezprostředně po pohřbu.

Jedno z jeho dvou srdcí pochází z šíleného žháře, který pálil kostely. Druhé patřilo muži, který zneužíval děti.

I v Bohem stvořeném člověku se může skrývat zkažené a zhýralé srdce. Srdce, které občas rebeluje proti všemu, co mysl zná a čemu věří.

Mohou-li ruce kněze páchat hříšné skutky, co by pak člověk čekal od rukou odsouzeného škrtiče? Své ruce měl Deukalión od přesně takového zločince.

Jeho šedé oči byly vyloupnuty z těla popraveného muže, který vraždil sekerou. Občas jimi problesklo měkké světélkování, jako kdyby po sobě ta nebyvalá bouře, která ho zrodila, zanechala kousek blesku.

Jeho mozek kdysi zaplňoval lebku jakéhosi neznámého ničemy. Smrt vymazala všechny vzpomínky na předchozí život, možná ale, že některé mozkové obvody zůstaly nepromazány.

Rostoucí vztek ho teď zavedl do zchátralejších ulic na druhé straně řeky, do Algiers. Zdejší temné postranní uličky byly vyhlášené všemi druhy nezákonných činností, jimiž se to v nich jen hemžilo.

V jednom ošuntělém bloku byl nevěstinec, průhledně maskovaný jako masážní a akupunkturní středisko, tetovací salon, obchod s pornografickými videy a vykřičený cajunský² bar, ze kterého burácelo zydeco³.

2 *Cajunský* – náležející ke kultuře potomků francouzských imigrantů v oblasti jižní Louisiany, tedy také v New Orleansu; pozn. překl.

3 *Zydeco* – hudba oblíbená v oblasti New Orleansu, směs lidové francouzské a karibské hudby, příznačným nástrojem je akordeon; pozn. překl.

V autech zaparkovaných podél uličky za těmito podniky se spolu bavili pasáci, kteří čekali, až budou moci vybrat peníze od holek, kterými zásobovali bordel.

Dva slizouni v havajských košilích a bílých hedvábných kalhotách se vlnili na kolečkových bruslích a prodávali klientům bordelu kokain smíchaný s viagrou v prášku. Jako specialitu navíc měli extázi a pervitin.

Za pornoshopem stáli v řadě čtyři šerední harleyáři. Zdálo se, že tihle milovníci silných strojů poskytují ochranu bordelu nebo baru. Nebo drogovým dealerům. Nejspíš jim všem.

Deukalión prošel kolem nich, někteří si ho všimli, jiní ne. Černý kabát a ještě černější stíny ho skryly skoro stejně dobře jako kouzelný plášť neviditelnosti.

Tajemný blesk, který ho přivedl k životu, mu také daroval schopnost chápat kvantovou strukturu vesmíru; a možná i něco víc. Protože strávil dvě století tím, že tuto moudrost zkoumal a postupně uváděl v praxi, mohl se, jestliže si to přál, pohybovat světem s ladností, grácií a nenápadností, která ostatním připadala udivující.

Hádka jednoho z motorkářů a štíhlé mladé ženy u zadních dveří do nevěstince přitahovala Deukalióna stejně, jako krev ve vodě vábí žraloka.

Přestože byla oblečená vyzývavě, zdála se ta dívka ve tváři mladá a zranitelná. Mohlo jí být tak šestnáct.

„Chmě jít, Wayne,“ žadonila. „Chci pryč.“

Wayne, ten motorkář, ji držel za obě paže a tiskl ji proti zeleňým dveřím. „Dyž už seš vevnitř, tak *neni* žádný ven.“